

Arrest

nr. 200 155 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 5 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 6 november 2015 asiel aan. Op 27 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het jaar 1986 te Azghir (Azir/ Sar Asghar), gelegen in het district Qarabagh in de Afghaanse provincie Ghazni. U heeft vrijwel heel uw leven in het ouderlijk huis gewoond in het dorp Azghir. U heeft aldaar S.(...) H.(...) (OV nr. 8.158.152) leren kennen. Uw geheime relatie met haar was ongewenst en twee weken na het begin van haar zwangerschap heeft u Azghir ontvlucht. Naderhand heeft u drie maanden in Kabul gewoond. Vervolgens heeft u zeven jaar in Iran verbleven. Omwille van een gedwongen repatriëring uit Iran heeft u nog kortstondig in Kabul verbleven, om van daaruit Afghanistan definitief te ontvluchten. Voorts bent u van de sjiitische geloofsstrekking en u bent Hazara van etniciteit.

Uw moeder was weduwe in de laatste jaren dat u in Azghir zou hebben verbleven. Uw moeder verbouwde abrikozen, klaverblad en amandelen. De opbrengst werd verkocht op de bazaar. U hielp incidenteel met de oogst van de abrikozen, maar u was vooral met uw vrienden bezig. U heeft geen formeel onderwijs gevolgd in Afghanistan, maar door eigenhandig woorden te mengen en naar de moskee te gaan kon u wel de Koran lezen.

U onderhield een geheime relatie met S.(...) H.(...). U ontmoette haar in de moskee. U leerde er beiden over de Koran. Daarnaast ontmoette u haar in het steegje bij M.(...) G.(...), de buurvrouw van S.(...) waar zij naailes volgde. Eveneens ontmoette u S.(...) in de publieke toiletten van het dorp, waar u ook afspraakjes maakte om elkaar weer te zien. Als S.(...) kleren ging wassen of drinkwater ging halen, dan ging u daar ook om haar te ontmoeten. Bij een van deze geheime ontmoetingen is S.(...) zwanger geraakt.

U heeft uw moeder tot twee keer toe naar het huis van S.(...) gestuurd om bij haar vader om haar hand te vragen. Telkens werd dit geweigerd. De vader van S.(...) wilde dat ze met haar neef A.(...) ging trouwen die ook in dat huis woonde. A.(...) zelf echter zou nooit met dit huwelijk hebben ingestemd.

Toen u wist dat S.(...) zwanger was, heeft u al het geld van uw moeder genomen en het geld dat uw oom bij haar spaarde. Met dat geld heeft u Azghir met S.(...) ontvlucht. N.(...), een oude vriend van u die reeds in Kabul verbleef, heeft u opgevangen in Kabul. U vroeg N.(...) om ook uw moeder naar Kabul te halen, maar zij zou toen reeds zijn vermoord door de familie van S.(...). U vreest nu dat u en uw gezin gestenigd zullen worden door de familie van S.(...) en uw dorpsgenoten uit Azghir.

U besloot Afghanistan te ontvluchten. U bent naar Iran gegaan. Daar heeft u vervolgens 7 jaar gewoond. U verbleef al die tijd daar illegaal en u werd samen met uw gezin gedwongen gerepatriëerd naar Afghanistan. Rond september 2015 bent u vanuit Kabul Afghanistan ontvlucht. Via Iran en Turkije bent u over de zee naar Griekenland gegaan. Daarna bent u via de Balkanroute door naar België gereisd. U bereikte België op 5 november 2015. Op 6 november 2015 heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal de volgende originele documenten voor: uw taskara, afgegeven op 3 asad 1384 (25 juli 2005) en een DHL-omslag waaruit blijkt dat de taskara vanuit Iran is verstuurd. Via e-mail heeft u op 21 februari 2017 nog een attest van een Belgische psycholoog toegestuurd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft

voldaan aan deze plicht tot medewerking. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS, dd. 31/1/2017, p. 2; gehoorverslag CGVS S.(...), dd. 31/1/2017, p. 2).

U heeft te kennen gegeven dat Azghir, gelegen in het district Qarabagh in de provincie Ghazni, uw meest recente gewoonlijke verblijfplaats was in Afghanistan (CGVS, p. 3) en dat u slechts gedurende enkele maanden in Kabul heeft verbleven (CGVS, p. 3). Voorts zou u gedurende zeven jaar in Iran hebben verbleven zonder enig verblijfsstatuut aldaar (CGVS, p. 3 en p. 13). U bent er echter niet in geslaagd om uw verklaringen rond uw recente gewoonlijke herkomst uit het district Qarabagh aannemelijk te maken. Nochtans is dit noodzakelijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan uw vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, of die u verklaarde in de toekomst te vrezen, niet aangetoond worden. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet betwist dat u in Azghir bent geboren en daar mogelijks ook lange tijd heeft gewoond, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u in Azghir verbleef in de jaren voor uw vertrek naar Iran, het eerste land waar u naar toe zou zijn gevlucht alvorens naar België te vluchten, zijnde tevens de periode waarvan u beweert dat uw schoonfamilie en de dorpelingen van Azghir u zouden willen executeren voor de vermeende eerschennis die jullie ten aanzien van hen zouden hebben veroorzaakt (CGVS, p. 14). Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u Azghir al lang daarvoor heeft verlaten of er zelfs nooit heeft gewoond. Bijgevolg kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Eerst en vooral kan u niet de minste informatie geven over de topografie van uw dorp, noch van het district Qarabagh en de provincie Ghazni. Wanneer u wordt gevraagd om de route te beschrijven van Kabul naar uw dorp in het district Qarabagh, blokt u de vraag simpelweg af. Van Kabul kan u zagezegd niet naar uw dorp, dit zou enkel kunnen vanuit Ghazni stad en Qarabagh districtshoofdplaats, zonder verder te route te specificeren (CGVS, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt om nog andere districten in de provincie Ghazni te noemen behalve Qarabagh, noemt u Luman en Sangar (CGVS, p. 3). Deze districten komen echter in het geheel niet voor op de kaart van de provincie Ghazni (zie blauwe map: OCHA kaart provincie Ghazni). Wanneer u dan wel een aantal plaatsen opnoemt, dan blijken de meeste daarvan ook met de beste wil niet terug te vinden te zijn op de kaart (CGVS, p. 9-10; zie blauwe map: OCHA kaart district Qarabagh; AIMS kaart Ghazni Province). Geconfronteerd met het feit dat u eigenlijk niks weet van uw beweerde regio van herkomst, geeft u aan dat u nooit het dorp bent uit geweest en dat u nooit naar school bent geweest (CGVS, p. 2 en p. 10). Dit is des te frappanter, daar u wel precies meent te weten waar de Pashtoun gemeenschap in de provincie Ghazni woonachtig is (CGVS, p. 10). U weet dan weer niet dat vrijwel alleen Pashtounen van de Gilzay confederatie in de provincie Ghazni wonen (CGVS, p. 11; zie blauwe map: CAOCL, Afghanistan Operational Culture for Deploying Personnel). Dit is opmerkelijk, daar er juist in uw dorp regelmatig Pashtounen zouden komen en u met hen in contact bent gekomen – u wist immers precies dat ze van Sherabad afkomstig waren (CGVS, p. 11).

Daarna werd u gevraagd om een beeld te schetsen van het dorpsleven en de stammencultuur van uw regio. Wanneer u de kans kreeg om vrij over uw stam te spreken, kon u enkel zeggen dat u in de maand Muharram een schaap slacht (CGVS, p. 4). Niet alleen geeft u zo blijk niets te weten van uw eigen stammencultuur, ook is de maand Muharram helemaal geen Afgaanse benaming voor een bepaalde maand, maar is dit de Arabische naam van de eerste maand op de islamitische kalender, die in het geheel niet in Afghanistan van toepassing is, noch in Iran (zie blauwe map: Afghan, Islamic and Persian Calander). Verder blijkt u wel te weten van welke stam of clan (Qawm, Khel) u afkomstig bent, maar kent u de grootste Hazara stam uit uw regio niet (CGVS, p. 4). Nadat u werd geconfronteerd met het feit dat de Mohammad Khwaja-stam de grootste Hazara stam is in het district Qarabagh (zie blauwe map: Poladi (1989), The Hazaras; Encyclopedia Iranica), geeft u aan deze stam wel te kennen. Als u dan gevraagd wordt in welke dorpen deze stam woont, herhaalt u simpelweg de informatie die al in de vraag aan u werd gegeven (CGVS, p. 5). Als u er dan mee wordt geconfronteerd dat het ongeloofwaardig is dat u vijftientig jaar lang in het Qarabagh district zou hebben gewoond, geeft u aan dat u niet naar school bent geweest en daarom hiervan niet op de hoogte zou zijn. U bent er toen op gewezen dat juist voor ongeschoolde mensen en de mensen uit de dorpen de stammencultuur erg belangrijk is, terwijl het eerder te verwachten valt van een stedeling dat hij zijn stam niet (meer) zou kennen (CGVS, p. 5; zie

blauwe map: Echoes of the past 2010, Comparing Soviet and US Counterinsurgency doctrine & Strategy in Afghanistan).

Vervolgens werden er vragen gesteld over typische fenomenen van een in stamverband levende dorpsgemeenschap. De Jirga is in dit verband exemplarisch, daar dit de vergadering is waar de mannelijke dorpsbewoners hun stem kunnen laten horen over het wel en wee van hun dorp. Surgha haalde een zelfde soort Jirga aan, waarin er zou zijn besloten tot het huwelijk van haar en A.(...) (CGVS, p. 11-12). U wist echter helemaal niets over de Jirga, u kende zelfs de term niet (CGVS, p. 9). Naderhand werd u gevraagd om over het stemrecht tijdens zo een Jirga te spreken, toen bleek dat u wel wist wat er zoal tijdens een dorpsvergadering kon worden besproken, hier kon u echter ook geen zinnig antwoord op geven. Volgens u zou Nikaat te maken hebben met ceremonies van huwelijken en sterfgevallen, terwijl het hier gaat om de stemrechtverhouding tijdens zo een Jirga (CGVS, p. 10; zie blauwe map: CAOCL, Afghanistan Operational Culture for Deploying Personnel).

Gelet op uw gebrek aan kennis van uw beweerde regio van herkomst, uw totaal gebrek aan kennis van de stammenstructuur en -cultuur dient er besloten te worden dat u niet uw gewoonlijke verblijfplaats had in het Qarabagh district van de provincie Ghazni. Meer nog, uw gebrek aan kennis over de stammenstructuur en -cultuur wijst erop dat u duidelijk een stedelijk profiel heeft. U bent hier ook mee geconfronteerd geweest, maar u blijft vasthouden aan uw beweerde herkomst uit het Qarabagh district (CGVS, p. 10).

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat uw relationele problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald: ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaring blijkt immers dat de verboden relatie die u zou hebben gehad met S.(...) H.(...) de grondslag vormen voor de problemen die u nadien ervaarden (gehoorverslag CGVS, dd. 31/1/2017, p. 6 en p. 14-15). Hoewel u te kennen gaf dat de relatie als ongewenst werd beschouwd gezien u geen toestemming had van haar familie om met haar te huwen, is dit van familiale aard en kan er geen sprake zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie louter op basis van deze vermeende liefdesrelatie.

Vervolgens roept u internationale bescherming in tegen een vermeende executie die jegens uw persoon en dat van S.(...) is gepland, uit hoofde van de relatie die u met haar heeft. Uit uw verklaringen omtrent uw relatie met S.(...) blijkt uit niets dat uw schoonfamilie werkelijk tegen uw intenties waren om met S.(...) te trouwen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht dat u noch S.(...) omwille van het schenden van de familieer een risico zou lopen op executie.

Ten eerste wordt uw geloofwaardigheid aangetast door ongerijmdheden in uw asielrelaas waar u geen opheldering over kon geven. Zo konden jullie amper informatie geven over de neef genaamd A.(...), waarmee S.(...) moest huwen. U wist alleen te melden dat S.(...) het niet leuk vond om met haar neef te huwen (CGVS, p. 7). Volgens S.(...) wilde deze neef zelfs niet met haar huwen en zou hij ook gedwongen worden. Het hele dorp zou al afweten van het aanstaande huwelijk, maar S.(...) en A.(...) werden evenwel verrast door deze beslissing (CGVS S.(...), p. 10-12). Een beslissing die volgens u door haar vader was genomen (CGVS, p. 6). Volgens uw vrouw werd echter door de ouderen van het dorp besloten om over te gaan tot het huwelijk (CGVS S.(...), p. 11-12). Toen er aan S.(...) werd gevraagd hoeveel de bruidsprijs bedroeg, kon zij enkel een algemeen beeld scheppen van wat er doorgaans als bruidsprijs wordt gevraagd in Afghanistan (CGVS S.(...), p. 11). Dit is bijzonder frappant, het is immers het centrale deel van de huwelijksovereenkomst. Zonder dat er een concrete bruidsprijs is afgesproken kan er geen sprake zijn van een akkoord voor het huwelijk (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Dat het hier om een neef betreft die onderdeel was van het huishouden van S.(...) haar vader, maakt het des te opmerkelijker. Het huwelijk neemt immers een belangrijke plaats in binnen de traditionele Afgaanse stammencultuur als middel voor de familie om allianties te sluiten met andere families of middelen te verkrijgen die het eigen huishouden kunnen versterken (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). De plausibiliteit van uw asielrelaas is derhalve gering te noemen.

Voorts zijn er ongerijmdheden in uw asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnen. U liet uw alleenstaande moeder achter in Azghir, nadat u al haar financiële middelen had afgenomen (CGVS, p. 16). Vervolgens bent u er twee dagen later van op de hoogte geraakt dat uw moeder zou zijn vermoord door de familie van S.(...) en de dorpelingen van Azghir. Zonder dat u contact zou hebben gehad met iemand van het dorp was u bovendien op de hoogte van het feit dat M.(...) G.(...) zou hebben verkapt dat S.(...) zwanger was van u, nadat de druk op haar te hoog werd om het nog geheim

te houden (CGVS, p. 14). Hoe u dit evenwel kon weten heeft u echter niet weten te concretiseren (CGVS, pp. 15-17). Ondanks dat N.(...), uw vriend uit Kabul, u op de hoogte had gebracht en u zei dat u ook niet meer veilig was in Kabul, bleef u er nog wel drie maanden wonen (CGVS p. 3 en p. 9; CGVS S.(...), p. 3), hetgeen de ernst van de door u ingeroepen vrees alsook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnt. Treffend is hierbij dat S.(...) verklaarde dat jullie juist in Kabul erg gelukkig waren (CGVS S.(...), p. 9).

Vervolgens bleek na confrontatie dat u ook op de hoogte was van de gevaren voor uw moeder om alleen achter te blijven in het dorp, als de familie van S.(...) werkelijk zint op eerwraak. Geconfronteerd met het gebrek aan coherentie in uw relaas, geeft u aan dat u uw moeder niet alleen zou hebben gelaten als u wist dat iedereen van uw geheim op de hoogte zou geraken (CGVS, p. 16). Het is echter evident dat de familie van S.(...) en de dorpelingen willen weten waar u en S.(...) zijn als jullie beiden plotseling verdwenen zouden zijn. U heeft uw moeder niet meteen meegenomen naar Kabul, ondanks u wist van de mogelijke consequenties voor haar, omdat u zich schaamde om de toedracht tegen uw moeder te vertellen (CGVS, p. 16). Uw moeder heeft echter niet alleen tot twee maal toe voor u om S.(...)'s hand gevraagd bij de vader van S.(...) (CGVS, p. 6), maar uw moeder zou u eveneens geld hebben gegeven waarmee u naar Kabul zou zijn gevlucht (CGVS, p. 14). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met deze opvallende tegenstrijdigheid in uw relaas, ontkende u dat uw moeder u geld zou hebben gegeven (CGVS, p. 16).

Daarboven blijken er op dit punt zodanige tegenstrijdigheden in uw relaas voor te komen, waardoor geen van uw argumenten weerhouden kunnen worden van uw poging om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Zo verklaarde u eerst dat uw moeder u geld zou hebben gegeven om een nieuwe auto te kopen (CGVS, p. 14), geld dat u later zou hebben gebruikt om naar Kabul en Iran te vluchten (CGVS, p. 9; 11-12; p. 14 en p. 16). Daarna verklaarde u dat u dat geld niet heeft gekregen van uw moeder, maar in feite heeft gestolen (CGVS, p. 16). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u uw moeder dan wel in een heel benarde positie heeft achtergelaten, gaf u weer aan dat u een beperkt deel voor haar zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 16). Nadat ook S.(...) met uw ongeloofwaardige relaas werd geconfronteerd (CGVS S.(...), p. 6 en p. 10-13), bleek het ook niet om een auto te gaan, maar om een brommer (CGVS S.(...), p. 6).

Daarnaast zijn er op meerdere essentiële punten tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en dat van S.(...), waardoor er absoluut geen geloof kan worden gehecht dat het hier gaat om een waarheidsgetrouw relaas van de feiten. Zo zou u S.(...) onder meer hebben ontmoet in de publieke toiletten van het dorp, waar u ook afspraken maakte om elkaar weer te zien. Evenzo zou u S.(...) hebben ontmoet als zij kleren ging wassen of drinkwater ging halen en in een steegje bij de moskee achter het huis van M.(...) G.(...) (CGVS, p. 6). Volgens S.(...) hadden jullie elkaar enkel ontmoet op een hoekje in de buurt van M.(...) G.(...)'s huis. Gevraagd of er echt geen andere plaatsen waren, geeft zij aan dat jullie elkaar ook een keer hebben ontmoet in de Khoja Waramboe achter het huis van M.(...) G.(...) (CGVS S.(...), p. 6).

Ten tweede is uw asielrelaas op belangrijke punten tegenstrijdig met Afghaanse tradities op dit vlak. Hoewel gearrangeerde huwelijken de regel zijn in Afghanistan, zijn deze niet per definitie gedwongen. Sterker nog, de moellah die het huwelijk inzegent vraagt de vrouw wel degelijk of ze met het huwelijk instemt (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Niet instemmen met het huwelijk resulteert doorgaans in het verstoten van het meisje, waardoor ze geen bestaansmiddelen meer heeft. In jullie geval zijn de consequenties minder dramatisch. U wenst immers met S.(...) te huwen. Er waren bovendien heel wat gelegenheden dat u haar volledig privé kon ontmoeten, zodanig zelfs dat zij van u zwanger is geraakt. Dit laatste is des te opmerkelijker gegeven het feit dat eermoorden plaatsvinden in een context waar de familie-eer als het hoogste goed wordt gezien (zie blauwe map: Honor Violence Factsheet). Typisch tracht men in een dergelijke context elk contact tussen mannen en vrouwen te vermijden buiten de familiale sfeer. Dit principe is zodanig ingeburgerd in Afghanistan dat het in de dagelijkse praktijk zeer moeilijk is om in contact te komen met het andere geslacht en het als oneervol wordt gezien om vrouwen rechtstreeks aan te spreken als man (zie blauwe map: Afghanistan – Language, Culture, Customs and Etiquette). Om elk risico te vermijden worden vrouwen sociaal geïsoleerd en worden zij volledig afhankelijk gehouden van de mannelijke leden van de familie (zie blauwe map: National Inquiry report on factors and causes of rape and honor killing in Afghanistan). Het feit dat S.(...) zich alleen op straat mocht begeven, geheel zelfstandig naales mocht volgen bij Mo Ghul en op publieke plaatsen kon afspreken met u doet volledig afbreuk aan de vrees die u meent te moeten koesteren jegens de familie van S.(...) en de dorpelingen van Azghir ingevolge eerschennis.

Ten derde is ook uw gedrag niet in overeenstemming met hetgeen verwacht mag worden van u in en dergelijke situatie. Het is duidelijk dat u beiden een zeer groot risico nam door deze relatie aan te gaan, wat alleen te verklaren valt als het om een serieuze liefdesrelatie zou gaan. Dit geldt vooral voor de vrouw, aangezien zij haar eerbaarheid verliest door ongehuwd een relatie aan te gaan. U was ook goed op de hoogte van de mogelijke gevaren, getuige uw vlucht uit Azghir nog voordat er goed en wel van effectieve intimidaties sprake was. U verklaarde immers dat u enkel op televisie had gezien dat mensen in een soortgelijke situatie om het leven worden gebracht door steniging (CGVS, p. 15), hoewel S.(...) overigens beweerde dat in uw dorp elke dag wel drie meisjes worden gestraft voor dergelijke zedenrechtelijke feiten (CGVS S.(...), p. 11). In Afghanistan is elke vorm van intimiteit buiten het huwelijk bij wet verboden, zeker als daarbij de vrouw haar maagdelijkheid verliest (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Geconfronteerd met het feit dat er een grotere omzichtigheid van u en S.(...) verwacht mag worden in deze context, geeft u aan dat het geheel gebeurde buiten uw controle (CGVS, p. 16). Dit zette u vervolgens niet aan om er zeker van te zijn dat u ook effectief zou kunnen trouwen met S.(...). U liet zich tenslotte afschepen nog voordat er evenwel van een huwelijk tussen S.(...) en A.(...) sprake was, er was zelfs nog geen bruidsschat uit onderhandeld en A.(...) zelf toonde zelfs geen interesse in dit huwelijk (CGVS S.(...), p. 10-12).

Het geheel van bovenstaande bevindingen overschouwt, dient er te worden geconcludeerd dat er geen sprake kan zijn geweest van oppositie tegen uw huwelijk met S.(...) en er eveneens geen sprake kan zijn dat S.(...) al aan A.(...) zou zijn beloofd en er nu van enig eerverlies uit hoofde hiervan sprake kan zijn bij één van de betrokken partijen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dient er geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, noch uw persoonlijke risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afgaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (zie blauwe map: COI Focus Afghanistan. Corruptie en documentenfraude).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 31 januari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de

vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U werd nadrukkelijk op de hoogte gebracht dat het niet geloofwaardig is dat u werkelijk van Azghir afkomstig zou zijn en u zo weinig van de regio rond Azghir zou weten. Dat u niet naar school zou zijn geweest en nooit buiten uw dorp kwam is geen bevredigende reden om uw gebrekkige kennis van uw regio te verantwoorden (CGVS, p. 2-3 en p. 5-6). U weet overigens wel het dorp Sherabad te noemen, dat duidelijk niet nabij uw dorp is gelegen en waar geen mensen van uw gemeenschap leven: u bent immers Hazara en u verklaarde dat dat juist een Pashtoun dorp zou zijn (CGVS, p. 10-11). Daarnaast kan u wel overweg met Facebook (CGVS, p. 8), kan u de Koran lezen (CGVS, p. 11) en maakte u nauwgezette afspraken met S.(...) (CGVS, p. 6), wat er wel degelijk op wijst dat u een goed besef heeft van tijd en ruimte. Nogmaals gewezen op het belang van het verlenen van uw medewerking, het afleggen van eerlijke verklaringen en het zicht geven op uw recente gewoontelijke verblijfplaats, herhaalt u dat u van Azghir afkomstig bent (CGVS, p. 5).

Vervolgens werd u er op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat u niets weet van het traditionele dorpsleven en u werkelijk niets weet van de stammenstructuur van de Hazara-gemeenschap in uw regio als u werkelijk uw gewoontelijke verblijfplaats had in het Qarabagh district in de provincie Ghazni (CGVS, p. 10). Tevens bent u erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat uw moeder grote bedragen kon sparen die u in staat stelde om een auto of brommer te kopen, noch om naar Kabul en Iran te vluchten (CGVS, p. 12). Uw moeder is immers al weduwe sinds uw twaalfde jaar (CGVS, p. 7) en leeft enkel van de verkoop van gedroogde abrikozen (CGVS, p. 7). Temeer ook nog blijkt dat u zelfs nooit meehielp in het boerenbedrijf van uw moeder, noch op een andere wijze bijdroeg in de kosten van het huishouden (CGVS, p. 11-12), is het bezitten een dergelijke grote som geld aldus weinig aannemelijk. Daarnaast blijkt uit gerenommeerde internationale bronnen dat juist veel jonge mannen uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni naar Iran zijn gegaan om de slechte economische situatie in hun eigen regio te ontvluchten (zie blauwe map: Encyclopedia Iranica).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 12 hoet 1368 (3 maart 1990 Gregoriaanse kalender) te Azghir (Azir/ Sar Asghar), gelegen in het district Qarabagh in de Afghaanse provincie Ghazni. U heeft vrijwel heel uw leven in het ouderlijk huis gewoond in het dorp Azghir. U heeft aldaar K.(...) Y.(...) (OV nr. X) leren kennen. Uw geheime relatie met hem was ongewenst en twee weken na het begin van uw zwangerschap heeft u Azghir ontvlucht. Naderhand heeft u drie maanden in Kabul gewoond. Vervolgens heeft u zeven jaar in Iran verbleven, in de stad Isfahan. Voorts bent u van de sjiitische geloofsstrekking en u bent Hazara van etniciteit.

U volgde naailessen bij M.(...) G.(...). U onderhield een geheime relatie met K.(...) Y.(...). U ontmoette hem in de moskee. U leerde er beiden over de Koran. Daarnaast ontmoette u hem in een steegje dichtbij uw huis, en ook in de Khoja Warmboe, achter het huis van (...) G.(...). Bij een van deze geheime ontmoetingen bent u zwanger geraakt.

K.(...) heeft zijn moeder tot twee keer toe naar uw woning gestuurd om bij uw vader om uw hand te vragen. Telkens werd dit geweigerd, want uw vader wilde dat u met uw inwonende neef A.(...) zou trouwen. A.(...) zelf echter zou nooit met uw vader over dit huwelijk hebben gesproken.

Toen u K.(...) op de hoogte bracht van uw zwangerschap, heeft u beiden Azghir ontvlucht. N.(...), een oude vriend van K.(...) die reeds in Kabul verbleef, heeft u opgevangen in Kabul. In de tussentijd zou uw schoonmoeder zijn vermoord door de familie van S.(...). U vreest nu dat u en uw gezin gedood zullen worden door uw familieleden en dorpsgenoten uit Azghir.

U besloot Afghanistan te ontvluchten. U bent naar Iran gegaan. Daar heeft u vervolgens 7 jaar gewoond. U verbleef al die tijd daar illegaal en u werd samen met uw gezin gedwongen gerepatrieerd naar Afghanistan. Rond september 2015 bent u vanuit Kabul Afghanistan ontvlucht. Via Iran en Turkije bent u over de zee naar Griekenland gegaan. Daarna bent u via de Balkanroute door naar België gereisd. U bereikte België op 5 november 2015. Op 6 november 2015 heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal de volgende originele documenten voor: de taskara van uw partner, afgegeven op 3 asad 1384 (25 juli 2005) en een DHL-omslag waaruit blijkt dat de taskara vanuit Iran is verstuurd. Via e-mail heeft uw partner op 21 februari 2017 nog een attest van een Belgische psycholoog toegestuurd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als deze die werden ingeroepen door uw partner. Gezien de asielmotieven van uw partner niet geloofwaardig werden bevonden, kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie koestert of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw partner (zie hieronder).

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de

asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS, dd. 31/1/2017, p. 2; gehoorverslag CGVS S.(...), dd. 31/1/2017, p. 2).

U heeft te kennen gegeven dat Azghir, gelegen in het district Qarabagh in de provincie Ghazni, uw meest recente gewoonlijke verblijfplaats was in Afghanistan (CGVS, p. 3) en dat u slechts gedurende enkele maanden in Kabul heeft verbleven (CGVS, p. 3). Voorts zou u gedurende zeven jaar in Iran hebben verbleven zonder enig verblijfsstatuut aldaar (CGVS, p. 3 en p. 13). U bent er echter niet in geslaagd om uw verklaringen rond uw recente gewoonlijke herkomst uit het district Qarabagh aannemelijk te maken. Nochtans is dit noodzakelijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan uw vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, of die u verklaarde in de toekomst te vrezen, niet aangetoond worden. Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen niet betwist dat u in Azghir bent geboren en daar mogelijks ook lange tijd heeft gewoond, wist u het CGVS er niet van te overtuigen dat u in Azghir verbleef in de jaren voor uw vertrek naar Iran, het eerste land waar u naar toe zou zijn gevlucht alvorens naar België te vluchten, zijnde tevens de periode waarvan u beweert dat uw schoonfamilie en de dorpelingen van Azghir u zouden willen executeren voor de vermeende eerschennis die jullie ten aanzien van hen zouden hebben veroorzaakt (CGVS, p. 14). Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat u Azghir al lang daarvoor heeft verlaten of er zelfs nooit heeft gewoond. Bijgevolg kan er, bij afwezigheid van voldoende geloofwaardige elementen, geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Eerst en vooral kan u niet de minste informatie geven over de topografie van uw dorp, noch van het district Qarabagh en de provincie Ghazni. Wanneer u wordt gevraagd om de route te beschrijven van Kabul naar uw dorp in het district Qarabagh, blokt u de vraag simpelweg af. Van Kabul kan u zeggezegd niet naar uw dorp, dit zou enkel kunnen vanuit Ghazni stad en Qarabagh districtshoofdplaats, zonder verder te route te specificeren (CGVS, p. 3). Wanneer u gevraagd wordt om nog andere districten in de provincie Ghazni te noemen behalve Qarabagh, noemt u Luman en Sangar (CGVS, p. 3). Deze districten komen echter in het geheel niet voor op de kaart van de provincie Ghazni (zie blauwe map: OCHA kaart provincie Ghazni). Wanneer u dan wel een aantal plaatsen opnoemt, dan blijken de meeste daarvan ook met de beste wil niet terug te vinden te zijn op de kaart (CGVS, p. 9-10; zie blauwe map: OCHA kaart district Qarabagh; AIMS kaart Ghazni Province). Geconfronteerd met het feit dat u eigenlijk niks weet van uw beweerde regio van herkomst, geeft u aan dat u nooit het dorp bent uit geweest en dat u nooit naar school bent geweest (CGVS, p. 2 en p. 10). Dit is des te frappanter, daar u wel precies meent te weten waar de Pashtoun gemeenschap in de provincie Ghazni woonachtig is (CGVS, p. 10). U weet dan weer niet dat vrijwel alleen Pashtounen van de Gilzay confederatie in de provincie Ghazni wonen (CGVS, p. 11; zie blauwe map: CAOCL, Afghanistan Operational Culture for Deploying Personnel). Dit is opmerkelijk, daar er juist in uw dorp regelmatig Pashtounen zouden komen en u met hen in contact bent gekomen – u wist immers precies dat ze van Sherabad afkomstig waren (CGVS, p. 11).

Daarna werd u gevraagd om een beeld te schetsen van het dorpsleven en de stammencultuur van uw regio. Wanneer u de kans kreeg om vrij over uw stam te spreken, kon u enkel zeggen dat u in de maand Muharram een schaap slacht (CGVS, p. 4). Niet alleen geeft u zo blijk niets te weten van uw eigen stammencultuur, ook is de maand Muharram helemaal geen Afgaanse benaming voor een bepaalde maand, maar is dit de Arabische naam van de eerste maand op de islamitische kalender, die in het geheel niet in Afghanistan van toepassing is, noch in Iran (zie blauwe map: Afghan, Islamic and Persian Calander). Verder blijkt u wel te weten van welke stam of clan (Qawm, Khel) u afkomstig bent, maar kent u de grootste Hazara stam uit uw regio niet (CGVS, p. 4). Nadat u werd geconfronteerd met het feit dat de Mohammad Khwaja-stam de grootste Hazara stam is in het district Qarabagh (zie blauwe map: Poladi (1989), The Hazaras; Encyclopedia Iranica), geeft u aan deze stam wel te kennen. Als u dan gevraagd wordt in welke dorpen deze stam woont, herhaalt u simpelweg de informatie die al in de vraag aan u werd gegeven (CGVS, p. 5). Als u er dan mee wordt geconfronteerd dat het ongeloofwaardig is

dat u vijftientwintig jaar lang in het Qarabagh district zou hebben gewoond, geeft u aan dat u niet naar school bent geweest en daarom hiervan niet op de hoogte zou zijn. U bent er toen op gewezen dat juist voor ongeschoolde mensen en de mensen uit de dorpen de stammencultuur erg belangrijk is, terwijl het eerder te verwachten valt van een stedeling dat hij zijn stam niet (meer) zou kennen (CGVS, p. 5; zie blauwe map: Echoes of the past 2010, Comparing Soviet and US Counterinsurgency doctrine & Strategy in Afghanistan).

Vervolgens werden er vragen gesteld over typische fenomenen van een in stamverband levende dorpsgemeenschap. De Jirga is in dit verband exemplarisch, daar dit de vergadering is waar de mannelijke dorpsbewoners hun stem kunnen laten horen over het wel en wee van hun dorp. S.(...) haalde een zelfde soort Jirga aan, waarin er zou zijn besloten tot het huwelijk van haar en A.(...) (CGVS, p. 11-12). U wist echter helemaal niets over de Jirga, u kende zelfs de term niet (CGVS, p. 9). Naderhand werd u gevraagd om over het stemrecht tijdens zo een Jirga te spreken, toen bleek dat u wel wist wat er zoal tijdens een dorpsvergadering kon worden besproken, hier kon u echter ook geen zinnig antwoord op geven. Volgens u zou Nikaat te maken hebben met ceremonies van huwelijken en sterfgevallen, terwijl het hier gaat om de stemrechtverhouding tijdens zo een Jirga (CGVS, p. 10; zie blauwe map: CAOCL, Afghanistan Operational Culture for Deploying Personnel).

Gelet op uw gebrek aan kennis van uw beweerde regio van herkomst, uw totaal gebrek aan kennis van de stammenstructuur en -cultuur dient er besloten te worden dat u niet uw gewoonlijke verblijfplaats had in het Qarabagh district van de provincie Ghazni. Meer nog, uw gebrek aan kennis over de stammenstructuur en -cultuur wijst erop dat u duidelijk een stedelijk profiel heeft. U bent hier ook mee geconfronteerd geweest, maar u blijft vasthouden aan uw beweerde herkomst uit het Qarabagh district (CGVS, p. 10).

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat uw relationele problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald: ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaring blijkt immers dat de verboden relatie die u zou hebben gehad met S.(...) H.(...) de grondslag vormen voor de problemen die u nadien ervaarden (gehoorverslag CGVS, dd. 31/1/2017, p. 6 en p. 14-15). Hoewel u te kennen gaf dat de relatie als ongewenst werd beschouwd gezien u geen toestemming had van haar familie om met haar te huwen, is dit van familiale aard en kan er geen sprake zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie louter op basis van deze vermeende liefdesrelatie.

Vervolgens roept u internationale bescherming in tegen een vermeende executie die jegens uw persoon en dat van S.(...) is gepland, uit hoofde van de relatie die u met haar heeft. Uit uw verklaringen omtrent uw relatie met S.(...) blijkt uit niets dat uw schoonfamilie werkelijk tegen uw intenties waren om met S.(...) te trouwen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht dat u noch S.(...) omwille van het schenden van de familieer een risico zou lopen op executie.

Ten eerste wordt uw geloofwaardigheid aangetast door ongerijmdheden in uw asielrelaas waar u geen opheldering over kon geven. Zo konden jullie amper informatie geven over de neef genaamd A.(...), waarmee S.(...) moest huwen. U wist alleen te melden dat S.(...) het niet leuk vond om met haar neef te huwen (CGVS, p. 7). Volgens S.(...) wilde deze neef zelfs niet met haar huwen en zou hij ook gedwongen worden. Het hele dorp zou al afweten van het aanstaande huwelijk, maar S.(...) en A.(...) werden evenwel verrast door deze beslissing (CGVS S.(...), p. 10-12). Een beslissing die volgens u door haar vader was genomen (CGVS, p. 6). Volgens uw vrouw werd echter door de ouderen van het dorp besloten om over te gaan tot het huwelijk (CGVS S.(...), p. 11-12). Toen er aan S.(...) werd gevraagd hoeveel de bruidsprijs bedroeg, kon zij enkel een algemeen beeld scheppen van wat er doorgaans als bruidsprijs wordt gevraagd in Afghanistan (CGVS S.(...), p. 11). Dit is bijzonder frappant, het is immers het centrale deel van de huwelijksovereenkomst. Zonder dat er een concrete bruidsprijs is afgesproken kan er geen sprake zijn van een akkoord voor het huwelijk (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Dat het hier om een neef betreft die onderdeel was van het huishouden van S.(...) haar vader, maakt het des te opmerkelijker. Het huwelijk neemt immers een belangrijke plaats in binnen de traditionele Afghaanse stammencultuur als middel voor de familie om allianties te sluiten met andere families of middelen te verkrijgen die het eigen huishouden kunnen versterken (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). De plausibiliteit van uw asielrelaas is derhalve gering te noemen.

Voorts zijn er ongerijmdheden in uw asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnen. U liet uw alleenstaande moeder achter in Azghir, nadat u al haar financiële middelen had afgenomen

(CGVS, p. 16). Vervolgens bent u er twee dagen later van op de hoogte geraakt dat uw moeder zou zijn vermoord door de familie van S.(...) en de dorpelingen van Azghir. Zonder dat u contact zou hebben gehad met iemand van het dorp was u bovendien op de hoogte van het feit dat M.(...) G.(...) zou hebben verkapt dat S.(...) zwanger was van u, nadat de druk op haar te hoog werd om het nog geheim te houden (CGVS, p. 14). Hoe u dit evenwel kon weten heeft u echter niet weten te concretiseren (CGVS, pp. 15-17). Ondanks dat N.(...), uw vriend uit Kabul, u op de hoogte had gebracht en u zei dat u ook niet meer veilig was in Kabul, bleef u er nog wel drie maanden wonen (CGVS p. 3 en p. 9; CGVS S.(...), p. 3), hetgeen de ernst van de door u ingeroepen vrees alsook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnt. Treffend is hierbij dat S.(...) verklaarde dat jullie juist in Kabul erg gelukkig waren (CGVS S.(...), p. 9).

Vervolgens bleek na confrontatie dat u ook op de hoogte was van de gevaren voor uw moeder om alleen achter te blijven in het dorp, als de familie van S.(...) werkelijk zint op eerwraak. Geconfronteerd met het gebrek aan coherentie in uw relaas, geeft u aan dat u uw moeder niet alleen zou hebben gelaten als u wist dat iedereen van uw geheim op de hoogte zou geraken (CGVS, p. 16). Het is echter evident dat de familie van S.(...) en de dorpelingen willen weten waar u en S.(...) zijn als jullie beiden plotseling verdwenen zouden zijn. U heeft uw moeder niet meteen meegenomen naar Kabul, ondanks u wist van de mogelijke consequenties voor haar, omdat u zich schaamde om de toedracht tegen uw moeder te vertellen (CGVS, p. 16). Uw moeder heeft echter niet alleen tot twee maal toe voor u om S.(...)'s hand gevraagd bij de vader van S.(...) (CGVS, p. 6), maar uw moeder zou u eveneens geld hebben gegeven waarmee u naar Kabul zou zijn gevlucht (CGVS, p. 14). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met deze opvallende tegenstrijdigheid in uw relaas, ontkende u dat uw moeder u geld zou hebben gegeven (CGVS, p. 16).

Daarboven blijken er op dit punt zodanige tegenstrijdigheden in uw relaas voor te komen, waardoor geen van uw argumenten weerhouden kunnen worden van uw poging om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Zo verklaarde u eerst dat uw moeder u geld zou hebben gegeven om een nieuwe auto te kopen (CGVS, p. 14), geld dat u later zou hebben gebruikt om naar Kabul en Iran te vluchten (CGVS, p. 9; 11-12; p. 14 en p. 16). Daarna verklaarde u dat u dat geld niet heeft gekregen van uw moeder, maar in feite heeft gestolen (CGVS, p. 16). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u uw moeder dan wel in een heel benarde positie heeft achtergelaten, gaf u weer aan dat u een beperkt deel voor haar zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 16). Nadat ook S.(...) met uw ongeloofwaardige relaas werd geconfronteerd (CGVS S.(...), p. 6 en p. 10-13), bleek het ook niet om een auto te gaan, maar om een brommer (CGVS S.(...), p. 6).

Daarnaast zijn er op meerdere essentiële punten tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en dat van S.(...), waardoor er absoluut geen geloof kan worden gehecht dat het hier gaat om een waarheidsgetrouw relaas van de feiten. Zo zou u S.(...) onder meer hebben ontmoet in de publieke toiletten van het dorp, waar u ook afspraken maakte om elkaar weer te zien. Evenzo zou u S.(...) hebben ontmoet als zij kleren ging wassen of drinkwater ging halen en in een steegje bij de moskee achter het huis van M.(...) G.(...) (CGVS, p. 6). Volgens S.(...) hadden jullie elkaar enkel ontmoet op een hoekje in de buurt van M.(...) G.(...)'s huis. Gevraagd of er echt geen andere plaatsen waren, geeft zij aan dat jullie elkaar ook een keer hebben ontmoet in de Khoja Waramboe achter het huis van M.(...) G.(...) (CGVS S.(...), p. 6).

Ten tweede is uw asielrelaas op belangrijke punten tegenstrijdig met Afghaanse tradities op dit vlak. Hoewel gearrangeerde huwelijken de regel zijn in Afghanistan, zijn deze niet per definitie gedwongen. Sterker nog, de moellah die het huwelijk inzegt vraagt de vrouw wel degelijk of ze met het huwelijk instemt (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Niet instemmen met het huwelijk resulteert doorgaans in het verstoten van het meisje, waardoor ze geen bestaansmiddelen meer heeft. In jullie geval zijn de consequenties minder dramatisch. U wenst immers met S.(...) te huwen. Er waren bovendien heel wat gelegenheden dat u haar volledig privé kon ontmoeten, zodanig zelfs dat zij van u zwanger is geraakt. Dit laatste is des te opmerkelijker gegeven het feit dat eermoorden plaatsvinden in een context waar de familie-eer als het hoogste goed wordt gezien (zie blauwe map: Honor Violence Factsheet). Typisch tracht men in een dergelijke context elk contact tussen mannen en vrouwen te vermijden buiten de familiale sfeer. Dit principe is zodanig ingeburgerd in Afghanistan dat het in de dagelijkse praktijk zeer moeilijk is om in contact te komen met het andere geslacht en het als oneervol wordt gezien om vrouwen rechtstreeks aan te spreken als man (zie blauwe map: Afghanistan – Language, Culture, Customs and Etiquette). Om elk risico te vermijden worden vrouwen sociaal geïsoleerd en worden zij volledig afhankelijk gehouden van de mannelijke leden van de familie (zie blauwe map: National Inquiry report on factors and causes of rape and honor killing in

Afghanistan). Het feit dat S.(...) zich alleen op straat mocht begeven, geheel zelfstandig naales mocht volgen bij M.(...) G.(...) en op publieke plaatsen kon afspreken met u doet volledig afbreuk aan de vrees die u meent te moeten koesteren jegens de familie van S.(...) en de dorpelingen van Azghir ingevolge eerschennis.

Ten derde is ook uw gedrag niet in overeenstemming met hetgeen verwacht mag worden van u in en dergelijke situatie. Het is duidelijk dat u beiden een zeer groot risico nam door deze relatie aan te gaan, wat alleen te verklaren valt als het om een serieuze liefdesrelatie zou gaan. Dit geldt vooral voor de vrouw, aangezien zij haar eerbaarheid verliest door ongehuwd een relatie aan te gaan. U was ook goed op de hoogte van de mogelijke gevaren, getuige uw vlucht uit Azghir nog voordat er goed en wel van effectieve intimidaties sprake was. U verklaarde immers dat u enkel op televisie had gezien dat mensen in een soortgelijke situatie om het leven worden gebracht door steniging (CGVS, p. 15), hoewel S.(...) overigens beweerde dat in uw dorp elke dag wel drie meisjes worden gestraft voor dergelijke zedenrechtelijke feiten (CGVS S.(...), p. 11). In Afghanistan is elke vorm van intimiteit buiten het huwelijk bij wet verboden, zeker als daarbij de vrouw haar maagdelijkheid verliest (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Geconfronteerd met het feit dat er een grotere omzichtigheid van u en S.(...) verwacht mag worden in deze context, geeft u aan dat het geheel gebeurde buiten uw controle (CGVS, p. 16). Dit zette u vervolgens niet aan om er zeker van te zijn dat u ook effectief zou kunnen trouwen met S.(...). U liet zich tenslotte afschepen nog voordat er evenwel van een huwelijk tussen S.(...) en A.(...) sprake was, er was zelfs nog geen bruidsschat uit onderhandeld en A.(...) zelf toonde zelfs geen interesse in dit huwelijk (CGVS S.(...), p. 10-12).

Het geheel van bovenstaande bevindingen overschouwt, dient er te worden geconcludeerd dat er geen sprake kan zijn geweest van oppositie tegen uw huwelijk met S.(...) en er eveneens geen sprake kan zijn dat S.(...) al aan A.(...) zou zijn beloofd en er nu van enig eerverlies uit hoofde hiervan sprake kan zijn bij één van de betrokken partijen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dient er geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, noch uw persoonlijke risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Uit informatie van het CGVS blijkt overigens ook dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afgaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland (zie blauwe map: COI Focus Afghanistan. Corruptie en documentenfraude).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 31 januari 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meermaals uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U werd nadrukkelijk op de hoogte gebracht dat het niet geloofwaardig is dat u werkelijk van Azghir afkomstig zou zijn en u zo weinig van de regio rond Azghir zou weten. Dat u niet naar school zou zijn geweest en nooit buiten uw dorp kwam is geen bevredigende reden om uw gebrekkige kennis van uw regio te verantwoorden (CGVS, p. 2-3 en p. 5-6). U weet overigens wel het dorp Sherabad te noemen, dat duidelijk niet nabij uw dorp is gelegen en waar geen mensen van uw gemeenschap leven: u bent immers Hazara en u verklaarde dat dat juist een Pashtoun dorp zou zijn (CGVS, p. 10-11). Daarnaast kan u wel overweg met Facebook (CGVS, p. 8), kan u de Koran lezen (CGVS, p. 11) en maakte u nauwgezette afspraken met S.(...) (CGVS, p. 6), wat er wel degelijk op wijst dat u een goed besef heeft van tijd en ruimte. Nogmaals gewezen op het belang van het verlenen van uw medewerking, het afleggen van eerlijke verklaringen en het zicht geven op uw recente gewoontelijke verblijfplaats, herhaalt u dat u van Azghir afkomstig bent (CGVS, p. 5).

Vervolgens werd u er op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat u niets weet van het traditionele dorpsleven en u werkelijk niets weet van de stammenstructuur van de Hazara-gemeenschap in uw regio als u werkelijk uw gewoontelijke verblijfplaats had in het Qarabagh district in de provincie Ghazni (CGVS, p. 10). Tevens bent u erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat uw moeder grote bedragen kon sparen die u in staat stelde om een auto of brommer te kopen, noch om naar Kabul en Iran te vluchten (CGVS, p. 12). Uw moeder is immers al weduwe sinds uw twaalfde jaar (CGVS, p. 7) en leeft enkel van de verkoop van gedroogde abrikozen (CGVS, p. 7). Temeer ook nog blijkt dat u zelfs nooit meehielp in het boerenbedrijf van uw moeder, noch op een andere wijze bijdroeg in de kosten van het huishouden (CGVS, p. 11-12), is het bezitten een dergelijke grote som geld aldus weinig aannemelijk. Daarnaast blijkt uit gerenommeerde internationale bronnen dat juist veel jonge mannen uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni naar Iran zijn gegaan om de slechte economische situatie in hun eigen regio te ontvluchten (zie blauwe map: Encyclopedia Iranica).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Zij betogen tevens dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Verzoekers herhalen kort hun asielrelaas. Ze zijn de mening toegedaan dat ze wel degelijk op afdoende wijze kunnen aantonen dat hun leven in gevaar is in Afghanistan en dat hun verklaringen volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoekers wijzen er op dat zij doorheen hun asielprocedure meermaals aanhaalden dat eerste verzoeker kampt met psychische moeilijkheden. Zij hekelen dat in de bestreden beslissingen hiervan geen melding wordt gedaan, laat staan dat hiermee rekening werd gehouden, terwijl de psychische moeilijkheden waarmee eerste verzoeker te kampen heeft nochtans een constante vormen doorheen zijn leven de voorbije jaren alsook gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Ze vervolgen dat eerste verzoeker tijdens dat gehoor meermaals emotioneel was toen hij sprak over de eremoord op zijn moeder en duiden dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Met dit menselijk aspect heeft het CGVS volgens hen ten onrechte onvoldoende rekening gehouden. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een medisch attest van 2 februari 2017 (zie: stukkenbundel verzoekers, stuk 3) waarin de behandelend psycholoog van eerste verzoeker bevestigt dat deze laatste kampt met de gevolgen van PTSD en dat de psychische moeilijkheden een verklaring kunnen bieden voor mogelijke concentratieproblemen. De combinatie van al deze factoren tezamen met het feit dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten, kan volgens verzoekers wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat *"hun antwoorden op de diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) over te komen"*. Aangaande de tolk verklaarden beide verzoekers bij aanvang van hun gehoor immers dat zij een ander dialect spreken dan dat van de tolk en dat zij beiden bezorgd waren dat er eventueel misverstanden zouden kunnen ontstaan. Daarnaast laten verzoekers gelden dat het CGVS eveneens heeft nagelaten rekening te houden met het grote tijdsverloop (acht jaar) sedert de gebeurtenissen in Afghanistan en verzoekers gehoor op het CGVS.

Verzoekers benadrukken vervolgens dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor de directe omgeving rond zijn dorp kon omschrijven en dat hij precies wist welke gewassen er geteeld werden in zijn omgeving. Tevens menen verzoekers dat het CGVS het eerste verzoeker ten onrechte ten kwade duidt dat hij niet wist wat een jirga of nikaat is. Zij citeren uit het gehoorverslag en menen dat de gegeven uitleg redelijkerwijze zou moeten volstaan.

Voorts verduidelijkt tweede verzoekster omtrent de verklaringen van eerste verzoeker over het verplichte huwelijk tussen haar en haar neef dat de vragen van de protection officer wat betreft de bruidsprijs niet geheel duidelijk waren en beaamt zij dat zij op deze vraag in nogal algemene termen heeft geantwoord, doch zij wijt dit aan het feit dat de protection officer hierover geen verdere vragen gesteld heeft. Verder stellen verzoekers dat het CGVS uit het oog verliest dat de familie van de neef van tweede verzoekster deel uitmaakte van het huishouden van de familie van tweede verzoekster en dat daarom de vraag van de bruidsprijs voor beide families geen issue was.

Voorts geeft eerste verzoeker toe dat hij een grote inschattingsfout heeft begaan door zijn moeder achter te laten in Azghir en stelt hij dat hij daarvoor tot op heden schuldgevoelens heeft. Hij benadrukt

dat het zijn bedoeling was om ook zijn moeder mee te nemen naar Kabul, maar dat hij op snelheid gepakt is door de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld direct na zijn vertrek uit het dorp. Hij legt uit dat hij op het moment van zijn vlucht emotioneel niet klaar was om zijn moeder in alle rust de moeilijkheden uit te leggen en licht toe dat hij schaamtegevoelens had en bang was voor haar reactie als zij zou vernemen over de geheime relatie tussen verzoekers, hun seksuele betrekkingen en de zwangerschap.

Onder verwijzing van het gehoorverslag menen verzoekers voorts dat zij ook over de manier waarop zij elkaar in het geheim konden blijven ontmoeten, geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd.

Wat betreft het spaargeld van de moeder van eerste verzoeker, citeren verzoekers ook hier uit het gehoorverslag en herhalen zij dat het geen groot bedrag was dat eerste verzoeker had meegenomen. Een deel van dat geld was spaargeld uit de opbrengst van de landbouw en een ander deel was de bruidsprijs die zij had gekregen naar aanleiding van de uithuwelijking van haar dochter.

Verder geven verzoekers aan dat zowel de vader van tweede verzoekster als de dorpsoudsten achter het besluit stonden om tweede verzoekster te laten huwen met haar neef, zodat het CGVS ten onrechte een tegenstrijdigheid ziet in het feit of het de vader dan wel de ouderen van het dorp waren die de beslissing hadden genomen om tweede verzoekster te laten huwen met haar neef.

In de mate dat het CGVS eveneens een tegenstrijdigheid ziet in verzoekers onderlinge verklaringen waar eerste verzoeker vertelde dat hij Kabul na korte tijd moest verlaten omdat het ook daar gevaarlijk was, terwijl tweede verzoekster verklaarde dat zij in Kabul "*gelukkig waren*", benadrukt tweede verzoekster dat ook zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat hun leven in Kabul wel degelijk in gevaar was. Zij citeert uit haar gehoor en licht toe dat het risico dat ze liepen in Kabul van een andere orde was dan het directe levensgevaar in Azghir, doch dat een normaal leven in Kabul op langere termijn eveneens onmogelijk was, en dat ze vandaar waren uitgeweken naar Iran.

Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, benadrukken verzoekers vooreerst dat ze afkomstig zijn uit Qarabagh, een regio waar er een gewapend conflict heerst en waar burgers een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zij laten tevens gelden dat er voor hen geen vestigingsalternatief bestaat in Kabul. Voorts stellen verzoekers dat een terugkeer naar hun herkomstregio na een jarenlange afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Zij vrezen immers dat zij hierdoor een verhoogd risico lopen op onder andere een ontvoering of een afrekening.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt een medisch attest van 2 februari 2017 van klinisch psycholoog A. M. gevoegd dat betrekking heeft op eerste verzoeker.

2.2.2. Op 21 september 2017 brengen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met twee medische attesten van 20 juli 2017 en 29 juni 2017 van respectievelijk dokter E. C. en klinisch psycholoog A. M., die beiden betrekking hebben op eerste verzoeker.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met de overlijdensakte van de vader van eerste verzoeker en een beëdigde vertaling van deze akte.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de asielaanvragen van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij, gelet op zijn gebrek aan kennis van zijn beweerd regio van herkomst en zijn totaal gebrek aan kennis van de stammenstructuur en –cultuur, niet aannemelijk maakt dat hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had in het Quarabag district van de provincie Ghazni en er dus gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij Azghir al lang voor zijn beweerd vlucht verlaten heeft of er zelfs nooit heeft gewoond, (ii) zijn relationele problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en (iii) uit niets blijkt dat zijn schoonfamilie werkelijk tegen zijn intenties waren om met tweede verzoekster te trouwen en er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht dat hij, noch tweede verzoekster omwille van het schenden van de familie-eer een risico zou lopen op executie. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal dat eerste verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te

verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster zich op dezelfde asielmotieven beroept als deze die werden ingeroepen door eerste verzoeker en dat gezien de asielmotieven van eerste verzoeker niet geloofwaardig werden bevonden, er ook in haar hoofde niet kan van worden uitgegaan dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève koestert of dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het enig middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal de asielaanvragen van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen brengen verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten vermits ze zich hoofdzakelijk beperken tot het herhalen van en volharden in de door hen voorgehouden problemen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat eerste verzoeker niet weet te overtuigen dat hij in Azghir verbleef in de jaren voor zijn vertrek naar Iran, zijnde tevens de periode waarvan hij beweert dat zijn schoonfamilie en de dorpelingen van Azghir hem zouden willen executeren voor de vermeende eerschennis die hij en tweede verzoekster ten aanzien van hen zouden hebben veroorzaakt. Het CGVS heeft immers gegronde redenen om aan te nemen dat verzoeker Azghir al lang daarvoor heeft verlaten of er zelfs nooit heeft gewoond.

Zo blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat eerste verzoeker niet de minste informatie kan geven over de topografie van zijn dorp, noch van het district Qarabagh en de provincie Ghazni en blijkt eerste verzoeker evenmin iets te weten over zijn eigen stammencultuur en –structuur.

De Raad benadrukt dat de in de eerste bestreden beslissing opgesomde flagrante onwetendheden en fouten het verblijf van eerste verzoeker in het district Qarabagh voor zijn vertrek naar Iran wel degelijk volledig loochenen. Het is immers niet ernstig dat eerste verzoeker nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld – zoals zijn directe geografische omgeving, de situering van verschillende dorpen onderling, de stammencultuur in zijn regio, de typische fenomenen van een in stamverband levende dorpsgemeenschap –, terwijl hij wel op andere punten, zoals het louter opsommen van Pashtun dorpen, op theoretische wijze kon antwoorden. Dit ondergraaft verder de herkomst van eerste verzoeker. Het is immers niet aannemelijk dat hij wel theoretische en dus abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die in zijn dagelijks leven kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren. Eerste verzoeker weet dan wel een aantal plaatsen op te noemen, doch de meeste daarvan zijn niet terug te vinden op de kaart (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 9-10; adm. doss eerste verzoeker, stuk 17, map met 'landeninformatie', nrs. 2 en 3,

OCHA kaart district Qarabagh; AIMS kaart Ghazni Province). En wanneer eerste verzoeker gevraagd wordt om nog andere districten in de provincie Ghazni te noemen behalve Qarabagh, noemt hij Luman en Sangar (adm. doss. verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 3), terwijl deze districten in het geheel niet voorkomen op de kaart van de provincie Ghazni (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, map met 'landeninformatie', nr. 2, OCHA kaart provincie Ghazni). Verzoeker was evenmin in staat de route te beschrijven van Kabul naar zijn dorp in het district Qarabagh (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 3). Het loutere gegeven dat eerste verzoeker wist te vertellen welke gewassen er geteeld werden in zijn omgeving, doet hieraan geen afbreuk. Voorts blijkt eerste verzoeker evenmin iets te weten over zijn eigen stammencultuur en -structuur. Wanneer hij de kans kreeg om vrij over zijn stam te spreken, kon hij enkel zeggen dat hij in de maand Muharram een schaap slacht (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 4). Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, geeft eerste verzoeker zo niet alleen blijk niets te weten van zijn eigen stammencultuur, ook is de maand Muharram helemaal geen Afghaanse benaming voor een bepaalde maand, maar is dit de Arabische naam van de eerste maand op de islamitische kalender, die in het geheel niet in Afghanistan van toepassing is, noch in Iran (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, map met 'landeninformatie', nr. 4, Afghan, Islamic and Persian Calender). Verder blijkt eerste verzoeker wel te weten van welke stam of clan (Qawm, Khel) hij afkomstig is, maar kent hij de grootste Hazara stam uit zijn regio niet (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 4). Ook wist eerste verzoeker helemaal niets over de Jirga en kende hij zelfs de term niet (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 9). Naderhand, toen bleek dat hij wel wist wat er zoal tijdens een dorpsvergadering kon worden besproken, werd eerste verzoeker gevraagd om over het stemrecht tijdens zo een Jirga te spreken, doch hier kon hij ook geen zinnig antwoord op geven. Volgens eerste verzoeker zou Nikaat te maken hebben met ceremonies van huwelijken en sterfgevallen, terwijl het gaat om de stemrechtverhouding tijdens zo een Jirga (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 10; adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, map met 'landeninformatie', nr. 7, CAOCL, Afghanistan Operational Culture for Deploying Personnel).

Gelet op voorgaand gebrek aan kennis van zijn beweerde regio van herkomst en zijn totaal gebrek aan kennis van de stammenstructuur en -cultuur, kan de Raad geen geloof hechten aan de verklaring dat eerste verzoeker in de jaren voor zijn vertrek naar Iran in Azghir zou hebben verbleven. Vermits geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat eerste verzoeker in de jaren voor zijn vertrek in Azghir heeft verbleven, kan evenmin geloof gehecht worden aan de door verzoekers voorgehouden problemen die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Wat betreft de door verzoekers voorgehouden problemen, met name de vermeende executie die zij omwille van hun relatie stellen te vrezen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat relationele problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, te weten hun ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoekers betwisten dit in hun verzoekschrift niet. Evenmin tonen zij aan omwille van de door hen voorgehouden problemen een reëel risico te lopen op ernstige schade nu uit de bestreden beslissingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweringen dat zij omwille van het schenden van de familie-eer een risico lopen op executie.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat tal van ongerijmdheden in het asielrelaas van verzoekers de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnen.

Zo konden verzoekers amper informatie geven over de neef waarmee tweede verzoekster moest trouwen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 6; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 10-12) en kon tweede verzoekster enkel een algemeen beeld scheppen van wat er doorgaans als bruidsschat wordt gevraagd in Afghanistan (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 11), terwijl de bruidsprijs in Afghanistan het centrale deel van de huwelijksovereenkomst vormt. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er geen sprake kan zijn van een akkoord voor het huwelijk zonder dat er een concrete bruidsprijs is afgesproken (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, map met 'landeninformatie', nr. 8, Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). In de mate dat verzoekers voorhouden dat een en ander te wijten is aan de vragen van de protection officer van het CGVS die tijdens het interview niet heel duidelijk waren, kan worden verwezen naar het gehoorverslag van tweede verzoekster (p. 11), waarin het volgende kan worden gelezen:

"(...)

V: Hoe groot is de bruidsprijs die hij heeft betaald voor u?

*Het is verschillend, het hangt van de situatie van de familie af. Sommige families vragen om juwelen andere geld of kleren. Soms mannelijke kleren om te verdelen aan mannelijke familieleden tijdens het huwelijksfeest.
(...)"*

Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat de door de protection officer van het CGVS gestelde vraag klaar en duidelijk was en dat tweede verzoekster hierop slechts een zeer algemeen antwoord kon geven. Zo verzoekers hekelen dat aan tweede verzoekster hierover geen bijkomende vragen werden gesteld, dient erop te worden gewezen dat tweede verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te sturen. Waar verzoekers in hun verzoekschrift deze anomalie nog trachten te verklaren door er op te wijzen dat de neef van tweede verzoekster deel uitmaakt van het huishouden van de familie van tweede verzoekster, zodat de vraag naar een bruidsprijs niet echt meer aan de orde was, beperken zij zich tot een loutere herhaling van wat zij reeds verklaard hadden en hun eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissingen hieromtrent, met name dat de omstandigheid dat de neef van tweede verzoekster deel uitmaakt van het huishouden van haar familie het des te opmerkelijker maakt, nu uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het huwelijk een belangrijke plaats inneemt binnen de traditionele Afghaanse stammencultuur als middel voor de familie om allianties te sluiten met andere families of middelen te verkrijgen die het eigen huishouden kunnen versterken (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, map met 'landeninformatie', nr. 8, Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage), te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voorts geeft eerste verzoeker geen blijk van een coherente handelswijze daar hij wegvluchtte naar Kabul terwijl hij zijn moeder, nadat hij al haar financiële middelen had afgenomen, in onveilige omstandigheden heeft achtergelaten in het dorp. Waar verzoekers in het verzoekschrift uitleggen dat eerste verzoeker een grote inschattingsfout begaan heeft en dat hij op dat ogenblik emotioneel niet klaar was om zijn moeder in alle rust de moeilijkheden uit te leggen omdat hij schaamtegevoelens had, beperken zij zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het komt evenwel aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij aldus in gebreke blijven. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de moeder van eerste verzoeker niet alleen tot twee maal toe voor eerste verzoeker om de hand van tweede verzoekster heeft gevraagd bij haar vader, maar hem eveneens geld zou hebben gegeven waarmee hij naar Kabul zou zijn gevlucht, en dat eerste verzoeker, toen hij vervolgens geconfronteerd werd met deze opvallende tegenstrijdigheid in zijn relaas, ontkende dat zijn moeder hem geld zou hebben gegeven.

Daarboven blijken er op dit punt zodanige tegenstrijdigheden in het relaas van eerste verzoeker voor te komen, dat geen van zijn argumenten weerhouden kan worden om de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. De commissaris-generaal stelt op goede gronden het volgende vast:

"Zo verklaarde u eerst dat uw moeder u geld zou hebben gegeven om een nieuwe auto te kopen (CGVS, p. 14), geld dat u later zou hebben gebruikt om naar Kabul en Iran te vluchten (CGVS, p. 9; 11-12; p. 14 en p. 16). Daarna verklaarde u dat u dat geld niet heeft gekregen van uw moeder, maar in feite heeft gestolen (CGVS, p. 16). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u uw moeder dan wel in een heel benarde positie heeft achtergelaten, gaf u weer aan dat u een beperkt deel voor haar zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 16). Nadat ook S.(...) met uw ongeloofwaardige relaas werd geconfronteerd (CGVS S.(...), p. 6 en p. 10-13), bleek het ook niet om een auto te gaan, maar om een brommer (CGVS S.(...), p. 6)."

Verzoekers laten dit motief, dat steun vindt in de stukken van het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Daarnaast blijkt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de plaatsen waar ze met elkaar afspraken. Het louter citeren uit het gehoorverslag van tweede verzoekster en stellen dat ze wel degelijk geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, vermag hier geen ander licht op te werpen. Het hoeft immers geen betoog dat het louter volharden in één versie van de voorgestelde feiten de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers niet weerlegt of ontcracht.

Bovendien laten verzoekers het volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motief aangaande hun asielrelaas volledig ongemoeid:

“Ten tweede is uw asielrelaas op belangrijke punten tegenstrijdig met Afghaanse tradities op dit vlak. Hoewel gearrangeerde huwelijken de regel zijn in Afghanistan, zijn deze niet per definitie gedwongen. Sterker nog, de moellah die het huwelijk inzegent vraagt de vrouw wel degelijk of ze met het huwelijk instemt (zie blauwe map: Landinfo Report 2011, Afghanistan Marriage). Niet instemmen met het huwelijk resulteert doorgaans in het verstoten van het meisje, waardoor ze geen bestaansmiddelen meer heeft. In jullie geval zijn de consequenties minder dramatisch. U wenst immers met S.(...) te huwen. Er waren bovendien heel wat gelegenheden dat u haar volledig privé kon ontmoeten, zodanig zelfs dat zij van u zwanger is geraakt. Dit laatste is des te opmerkelijker gegeven het feit dat eermoorden plaatsvinden in een context waar de familie-eer als het hoogste goed wordt gezien (zie blauwe map: Honor Violence Factsheet). Typisch tracht men in een dergelijke context elk contact tussen mannen en vrouwen te vermijden buiten de familiale sfeer. Dit principe is zodanig ingeburgerd in Afghanistan dat het in de dagelijkse praktijk zeer moeilijk is om in contact te komen met het andere geslacht en het als oneervol wordt gezien om vrouwen rechtstreeks aan te spreken als man (zie blauwe map: Afghanistan – Language, Culture, Customs and Etiquette). Om elk risico te vermijden worden vrouwen sociaal geïsoleerd en worden zij volledig afhankelijk gehouden van de mannelijke leden van de familie (zie blauwe map: National Inquiry report on factors and causes of rape and honor killing in Afghanistan). Het feit dat S.(...) zich alleen op straat mocht begeven, geheel zelfstandig naailes mocht volgen bij Mo Ghul en op publieke plaatsen kon afspreken met u doet volledig afbreuk aan de vrees die u meent te moeten koesteren jegens de familie van S.(...) en de dorpelingen van Azghir ingevolge eerschennis.”

Voormeld motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekers volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoekers als zou de familie van tweede verzoekster gekant zijn tegen hun relatie en dat tweede verzoekster al aan haar neef zou zijn beloofd zodat er uit hoofde hiervan bij één van de betrokken partijen sprake is van enig eerverlies. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de voorgehouden problemen die verzoekers naar aanleiding hiervan zouden hebben meegemaakt.

Waar verzoekers thans twee medische attesten van 2 februari 2017 en 29 juni 2017 van klinisch psycholoog A.M. en een medisch verslag van 20 juli 2017 van psychiater E.C. aanbrenge(n) (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 5), stelt de Raad vast dat, niettegenstaande hierin gewag wordt gemaakt van een Post-traumatische stressstoornis (PTSD) in hoofde van eerste verzoeker, hieruit niet blijkt dat eerste verzoeker niet over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Dit blijkt overigens evenmin uit de overige gegevens vervat in het administratief dossier. Daaruit blijkt dat eerste verzoeker in staat was om zijn asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen. Bijgevolg kunnen de door eerste verzoeker verklaarde geheugen- en concentratieproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en lacunes in zijn asielrelaas. Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat eerste verzoeker, wanneer hem werd gevraagd zijn asielrelaas uiteen te zetten, in staat bleek op spontane wijze precieze en omstandige verklaringen af te leggen.

Hoewel verzoekers tijdens hun gehoren melding maakten van nachtmerries en verwardheid (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 15; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 7), maakte eerste verzoeker noch zijn raadsman dienaangaande enige opmerking dat eerste verzoeker hierdoor niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Eerste verzoeker stelde op het einde van het gehoor alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking over het verloop van het gehoor. Ook zijn raadsman had na het gehoor geen opmerkingen toe te voegen.

Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat een serene en objectieve behandeling van het dossier erdoor onmogelijk was en dat de onlogische verklaringen en tegenstrijdigheden erdoor kunnen worden verklaard.

Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen details, maar wel elementen die de kern van het asielrelaas van eerste verzoeker uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

In de mate dat verzoekers voorhouden dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten daar zij een ander dialect spreken dan dat van de tolk, wordt er op gewezen dat zij, hoewel zij bij aanvang van het gehoor inderdaad hebben verklaard dat ze een ander accent hadden dan de tolk, tevens duidelijk verklaard hebben dat ze de tolk begrijpen.

Zo kan in het gehoorverslag van eerste verzoeker (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 2) het volgende worden gelezen:

"(...)

V: U hebt intussen al even met de tolk gepraat. Begrijpt u hem / haar goed?

Ja, ik begrijp hem. Als ik een woord niet ken dan zal ik u opnieuw vragen.

V: Mocht er toch een bepaald woord / vraag / uitdrukking zijn die u niet begrijpt, zeg dat dan METEEN. Dat is helemaal geen probleem. Dan herhalen we met andere woorden. Maar u moet het METEEN zeggen, dan zijn we zeker dat we elkaar goed verstaan vandaag, OK?

Ok

(...)"

In het gehoorverslag van tweede verzoekster (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag 31 januari 2017, p. 2) leest de Raad:

"Natuurlijk ik begrijp u (...)"

Verzoekers hebben verder geen enkele opmerking gemaakt aangaande de tolk en beiden hebben aan het eind van hun verhoor verklaard dat ze de tolk goed begrepen hadden. Dat verzoekers nu plots beweren dat hun gebrekkige antwoorden te wijten zouden zijn aan een slecht begrip van de tolk is dan ook een laattijdige opmerking die niet wordt ondersteund door de stukken in het administratieve dossier.

Gelet op het voorgaande weerleggen verzoekers de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt.

Waar verzoekers ter terechtzitting (een beëdigde vertaling van) de overlijdensakte van de vader van eerste verzoeker neerleggen, merkt de Raad op dat deze documenten hoogstens aantonen dat deze man tot 1996 in Ghazni heeft gewoond. Hieruit kan niet worden afgeleid dat eerste verzoeker recent van daar afkomstig is, laat staan dat dit document de door verzoekers voorgehouden problemen aantoont.

Aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekers wordt voorts niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij recent afkomstig zijn uit Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar gelang het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu*, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers hun asielrelaas, niet het geval is.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS

uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. In de mate dat verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissingen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN